

Només són paraules (Tramuntana) **amb Carles Belda a l'acordió**

Mira al nord, escolta el vent,
ve una música que t'acaba absorbent.

Tot igual, tot pendent,
melodies que te siulen a la ment.

Una sensació impura que alimenta tot l'ambient,
mentre garna les mentides dels vesins més tafaners.

Paraules sordes, buides per dins.
Tan pobres, tan magres que no valen ni cinc.

Mira amunt, gira el cap.
Amb un somriure perillós se t'ha atracat.

Tot igual, res pendent.
Fer-se el sord és un bon procediment

per respondre als prejudicis de manera intel·ligent.
Saps passar de males herbes que han crescut entre la gent.

No has de patir per *lo* què diran.
Ja no t'importa, t'és ben igual.

Perquè al final no val gens la pena
tenir por d'allò que diran.
És sabut que el temps allibera
com el vent que tot s'ho endurà.

Perquè al final no val gens la pena
tenir por d'allò que diran.
És sabut que el temps allibera.
La tramuntana tot s'ho endurà.

Només són paraules,
com bunyols de vent,
que es desfan quan es mengen amb arrop o mel.

Tot mirant aquest paisatge (Gregar) amb MdMar a la veu

Ara que hi ha un cel salvatge
i miram a l'horitzó.
Ara que fent una canya
tot açò és un poc millor.

Ara que som a la platja,
esperant si ens plourà
tal com ho feia aquell dia,
que el gregar ens va fermar.

De moment,
veim d'on ve el vent,
amb la clau del temps
que no plora si tu hi ets.

Ara que sembla un miratge
que el temps no ha volgut esborrar.
Tot mirant aquest paisatge
on l'amor torna a brillar.

De moment,
sent d'on ve el vent,
tenc la clau del temps
que no plora si tu hi ets.

A l'arena humida,
amb els ulls brillants.
Les mirades diuen
i ens conten veritats.

Condemna (Llevant) **amb Yacine Belahcene a la veu**

Hi ha dies en què el món desperta en gris,
que tanta pols m'esborrona.
I dies que el silenci es torna crit
i la vida pinta fosca.

Hi ha dies en què veig el cel plorar,
en què la por m'acarona.
I dies que no els puc esborrar
i em fan sentir tanta vergonya!

Tenen por i pell morena,
des que neixen, se'ls condemna.
Passen gana, passen pena,
tenen set, tenen, tenen...

Hi ha dies en què ser és angoixant,
en què viure és una trampa,
i dies que esdevenen aberrants
i el putu món et fa rampa.

Por, son, angoixa, pena,
insomni, gana, tristesa, condemna!

Tenen por i pell morena,
són infants que es desesperen.
Passen gana, passen pena,
tenen set, tenen, tenen...

Hi ha dies en què els veus cridar de fam,
els seus plors es tornen ràbia.
Hi ha dies que només veus morts i sang.
Allò sembla una gàbia.

Tenen por i pell morena...

Tenen por, tenen son,
angoixa, pena, gana,
tristesa, set, insomni,
condemna, condemna!

Vida (Xaloc) **amb Pep Poblet al saxo**

Sé que estàs mirant, sent el teu riure clar i fort.
I tot em fa pensar que cantar refà el cor.

No, no hi ha llum freda, la nit s'adorm.
La mar sencera per prendre el vol.

T'havies assegut en una estora de plors
i avui els dos sabem de melodies d'amor.

Poemem paraules, versos, acords,
ritmes i rimes, tot abraçant

la millor vida,
els nostros somnis, el teu somriure!
La millor vida
és amb tu, amb qui jo la vull viure.

Amb un posat pausat, et dic que tu ets el meu port.
Cercarem l'infinit i allà trobarem la sort.

No, no hi ha llum freda, la nit s'adorm.
La mar sencera, tot abraçant

la millor vida,
els nostros somnis, el teu somriure!
La millor vida,
és amb tu, amb qui jo la vull viure.

Doblem l'aposta, la nit no dorm,
si el dia riu, cantarem fort.
Doblem l'aposta, la nit no dorm,
hi ha lluna plena i bufa xaloc.

Coses arriscades (Migjorn) **amb Xavi Lozano al moxeño**

Hem caminat amb la tempesta
que avui el cel ha dibuixat,
travessant camps de caramuixes,
de roselles i de cards.

El riure ha duit una conversa
de caragols i de bestiar.
Mentre plovia era una festa,
cor calent, fredes les mans.

Aquestes són les coses arriscades que de tu esper,
que em fan viure la vida com si fos un etern
periple d'aventures que em té despert
i sempre, sempre, sempre em fa feliç.

De bon matí ens ve de ganes
salar la pell nua a la mar.
Un ritual fet en silenci,
sanador de realitats.

Per camins d'arena de platja,
entre joncs, aus i torrents.
Ara som part d'aquest paisatge.
Migjorn és el nostre vent.

Aquestes són les coses arriscades que de tu esper,
que em fan viure la vida com si fos un etern
periple d'aventures que em té despert
i sempre, sempre, sempre em fa feliç.

Addicció (Llebeig) **amb Marina BBface a la veu**

Tornar als teus ulls,
espases enceses.
Aquell escull
amb les decisions preses.

Viure els teus ulls,
fatal perdició,
iris de mar,
ninetes de carbó.

Tornar a la part fosca del far.
Amar, et deixa buit.
Quan miris enrere,
veuràs que tot era un embull.

No vull tornar
a perdre els llavis
entre el teu besar,
prodigi del teu oasi.

Tornar als teus ulls
de llebeig fi.
De guerres, conquestes
en plena negra nit.

Tornar a la part fosca del far.
Amar, et deixa buit.
Quan miris enrere,
veuràs que tot era un embull.

Tornar a la part fosca del far.
Amar és addicció.
Tot el que s'ha oblidat
et clava un explícit fibló

de sedós ver.
Que cala a la sang
com un remolí
que encara et continua encegant.

Efecte papallona (Ponent) **amb Laia Glück a la gralla**

Una casual mirada,
travessant aquell vell carrer,
va donar peu a una melodia
que amb foc se'm va gravar al cervell.

Aquells ulls que m'afinaven i
m'anaven gallinant la pell,
i del cel em queien versos,
què no podria anar bé?

L'efecte papallona
es va precipitar.

De la mirada a un somriure,
i no ho vaig poder evitar.

Un pessic de simpatia
va revelar complicitat.
Un polsim de picardia
i una mica mica de pecat.

Del somriure a les paraules,
dolces com mel,

de les paraules als llavis
de caramel.

Com el cel de ponent,
esquitxat de colors i tonades al vent.

Com el cel de ponent,
on brillen els teus ulls i umplen el firmament.

Perfil salat (Mestral) **amb Francesc Sans al sac de gemecs**

Els dies curts amaguen
el vol perfecte d'un milà
i l'aire net refresca
amb aromes de la mar.

Per fi, acabats els mesos
de les *locures* de l'estiu.
Ara el mestral present,
cadascú al seu niu.

La soledat
fent companyia en temps
de plegar veles
i retrobar pensaments.

Avui repleg camins,
recerc racons, recerc cançons
que escurcin la distància
entre tu i jo.

I mentrestant,
estimada donzella,
brilles com una estrella
que el cel m'ha regalat.

I mentrestant
la lluna ens banya,
i amb clara llum revela
el teu perfil salat.